

	tienen por obligación organizar unos servicios médicos laborales. Los gastos de este servicio corren a cargo del empresario.	
Accidente y enfermedad laboral	Se consideran accidentes laborales aquellos acaecidos como consecuencia del trabajo y aquellos que se produzcan durante el desplazamiento al lugar de trabajo, tanto a la ida como a la vuelta del mismo. El empresario tiene por obligación: - declarar el accidente dentro del plazo de 48 horas - indemnizar al afectado durante su incapacidad temporal con la mitad del salario durante los primeros 28 días que siguen el accidente y con los 2/3 a partir del 29º día.	Los accidentes de trabajo son ocasionados por un acto inseguro (factor humano) o una condición insegura (factor técnico: maquinaria, instalaciones)³ Las enfermedades profesionales se derivan en el sector, de la exposición que los obreros sufren y la falta de atención y previsión de los empleadores. Los locales carecen en general de ventilación y de luz natural. Son pequeños y por lo tanto los trabajadores faltan de espacio. La maquinaria, en general vieja y obsoleta, provoca números accidentes de trabajo (cortes, introducción de agujas en los dedos de la mano). Las enfermedades más comunes son de tipo dermatológico (contacto con telas sucias), respiratorio (contaminación ambiental por partículas de tela, calor y vapor emanado de las planchas, malos olores) y problemas lumbares (posiciones inadecuadas o movimientos

³ La salud en los lugares de trabajo : sector maquila.2001. Movimiento de mujeres "Melida Anaya Montes", investigadora: Norma Molina.

		repetitivos). En caso de accidente, los empresarios se preocupan a veces de llevar al afectado al hospital. En general los gastos de los medicamentos corren a cargo del obrero. Si el accidente provoca la baja del obrero, este no cobrará por los días no trabajados. No se tienen en cuenta las enfermedades profesionales por varias razones: - el obrero afectado no suele vincular la enfermedad con su trabajo - el empresario se desinteresa del problema, su principal objetivo siendo el de abaratar costes. - el cambio frecuente de taller (ver "inestabilidad de empleo", capítulo IV. A.1.) hace imposible al obrero pedir indemnización.
Trabajo infantil (ver Capítulo IV,B)	En el Dari 2/7/1947 se establecen medidas de protección con relación a los menores de 16 años: - la prohibición de contratar niños menores de 12 años (art 9) - la prohibición del trabajo nocturno (entre 22h y 5h) a niños menores de 16 años y mujeres - la prohibición de trabajar en minas, o en subterráneos o expuestos a trabajos nocivos o sobre esfuerzos	La edad media del obrero/a en los talleres oscila entre 16 y 22 años. Pero es frecuente ver menores de 16 años en los talleres pequeños. Las niñas entre 12 y 16 años ocupan puestos de la 3ª categoría, cortando hilos, transportando cajas de tela de una cadena a otra... Algunos niños cosen a máquina antes de los 15 años. En estos casos el taller se utiliza como lugar de

	En el Decreto n° 2-59-1019 de 16/9/1957 se establece la prohibición de contratar: - niños de menos de 16 años y mujeres en lugares donde haya maquinaria peligrosa - niños menores de 16 años para trabajar en máquinas accionadas por pedales o manivelas o maquinaria peligrosa como: sierras cortadoras, laminadoras, prensadoras, grifos de vapor, etc.	aprendizaje para estos niños. Trabajan una jornada completa y al mismo ritmo que los adultos pero la mayoría cobran, como mucho, 300 Dh al mes. A veces sufren malos tratos físicos. También nos consta que sufren también acosos sexuales.
Libertad sindical (ver capítulo IV, C.)	La legislación marroquí reconoce a los trabajadores el derecho a agruparse en sindicatos para la defensa de sus intereses profesionales. Los litigios individuales relativos al cumplimiento del contrato de trabajo son competencia de los tribunales sociales.	No existe ningún movimiento sindical en los talleres. Muchas obreras desconocen el significado de la palabra "niqaba" (sindicato en árabe). Cuando tienen un problema con el cumplimiento de un "derecho" acuden al jefe de sala. Cualquier reivindicación se resuelve rápidamente mediante una amenaza de despido.

CONVOCATÒRIA DE PREMSA

SETEM presenta l'Informe realitzat en el marc de la Campanya Roba Neta a la ciutat de Tànger sobre:

"La responsabilidad de las empresas textiles españolas en las condiciones sociolaborales en los pequeños centros de producción del norte de Marruecos"

Data: Dilluns 15 d'abril, a les 11:00h.

Lloc: Federació Catalana d'ONGs per al Desenvolupament.
C/Aribau, 106, Pral.

Intervindran:

- Aboubakr El Khamlich, membre de l'executiva regional de Tànger de la Unió Marroquí del Treball (UMT);
- Maria Prandi, coordinadora de la Campanya Roba Neta a Espanya.
- Toni Codina, director de SETEM Catalunya

La **Campanya Roba Neta** dins de l'acció "Made in Drets Humans" va realitzar durant un any un intens estudi de camp a la ciutat de Tànger, Marroc, per conèixer millor les **condicions socio-laborals** en què es confeccionen les prenyes de gran nombre de les principals empreses espanyoles radicades a Marroc. El grup d'investigació va comptar amb una xarxa d'informadors i la col·laboració de dones tangerines, testimonis de la situació laboral que es viu al sector. Es va poder constatar una presència important de petits tallers on **NO es respecten els principis bàsics dels Drets Humans i les condicions de treball són inacceptables**: sense contracte laboral; sous per sota del salari mínim legal; presència de treball infantil en alguns casos; manca de seguretat social; les malalties o embarassos no estan permesos; no està permès cap moviment sindical als tallers; i freqüentment els/les treballadors/res pateixen els abusos verbals i físics dels patrons. A l'Informe es recull una taula comparativa de les condicions de treball segons la legislació vigent i la pràctica als petits tallers. Només a Tànger existeixen **més de 500 tallers tèxtils informals o clandestins amb unes condicions laborals deplorables**. L'equip d'investigació de la Campanya va seguir de manera continuada la producció de 20 d'ells (com a mostra aleatòria i representativa).

L'estudi confirma el fet ja denunciat amb anterioritat per la Campanya Roba Neta: **que determinades firmes espanyoles subcontracten aquests petits tallers de manera conscient o no (aspecte sobre el que elles s'hauran de pronunciar) per confeccionar les seves robes.** Estàriem parlant de dos de les companyies de confecció més importants del nostre país i una de les principals marques de roba infantil del mercat espanyol. Altres casos, de firmes espanyoles, detectats de forma més puntual, hauran de ser contrastats amb més profunditat. Arran dels resultats obtinguts, SETEM demana explicacions a les empreses implicades perquè assumeixin la seva responsabilitat directa o indirecta sobre la situació dels treballadors d'aquests tallers, la majoria dones i noies adolescents.

Aquest estudi al Marroc s'ha realitzat amb el suport de la Fundació Jaume Bofill.

La Campanya Roba Neta (www.robaneta.org) s'està portant a terme a nou països europeus, i a Espanya està coordinada per SETEM i compta amb el suport d'altres 60 organitzacions de desenvolupament, socials, sindicals i de consumidors.

Per a més informació podeu contactar amb:

Carlota Aguilar (Campanya Roba Neta)

Maria del Valle, Responsable de Premsa

e-mail: mdelvalle@setem.org

SETEM CATALUNYA

C/Bisbe Laguarda, 4

Tel.93/441.53.35

Barcelona

1r Trimestre
2002

BUTLLETÍ de la campanya Roba Neta

11-S: les altres conseqüències

Com quasi sempre, quan les coses van malament per als més poderosos, encara van pitjor per als més dèbils. I això torna a passar si analitzem les conseqüències que ha tingut l'11 de setembre entre els més pobres. Per començar, i fem referència al sector tèxtil exclusivament, però en altres sectors ha passat el mateix, cents de milers de treballadors i treballadores han perdut la seva feina a Mèxic, Hondures, Guatemala, Pakistan o Bangladesh.

Tant els atemptats contra la població civil als Estats Units com la resposta militar nord-americana han paralytat una indústria tèxtil que estava molt tocada. Segons el sindicat de treballadors de la confecció (UNITE), els atacs terroristes van tancar totalment la indústria del vestit de Chinatown, el centre de la indústria del ram a Nova York. A partir d'aquí es genera un efecte en cadena que provoca el tancament de cents d'empreses maquiladores i l'acomiadament de milers de persones.

La dependència del gegant nord-americà és tan gran que es torna a complir allò de: *un petit esternut dels Estats Units comporta un refredat molt fort a la resta del continent*. Així, aproximadament el 90% de totes les peces de roba de vestir manufacturades a la indústria de la maquila a l'Amèrica Central van a parar als mercats nord-americans. Per als països de la regió, aquesta activitat implica un terç dels ingressos totals.

La dura realitat ens demostra que una de les conseqüències d'aquest procés de globalització econòmica, passats els esdeveniments de l'11 de setembre, és que els treballadors i les economies nacionals de molts països són ara molt més vulnerables a la inestabilitat política i econòmica a qualsevol lloc del món. Així, per exemple, una crisi a Nova York provoca el tancament de 1.000 empreses a Bangladesh i l'acomiadament de milers de treballadors i treballadores. Els empresaris de la indústria afirmen que els tancaments de les fàbriques podrien forçar les dones sense feina a la prostitució.

En aquesta realitat és quan menys ens hem d'oblidar de les víctimes, de totes. Des dels familiars dels morts a l'atemptat, passant pels civils afganesos, fins a les milers de persones acomiadades a països d'economies que depenen dels Estats Units.

Remitent: Bisbe Laguarda, 4 - BARCELONA 08001

FRANQUEIG CONCERTAT 02/0763

Teresa Climent

FUNDACIÓ JAUME BOFILL

Provença, 324, 1r

netegem la roba
d'injustícies

CAMPANYA ROBA NETA

Campanya Roba Neta

Entrevista a Robert Jeffcolt

Robert Jeffcolt treballa com a analista de polítiques a l'organització *Maquila Solidarity Network*, una xarxa canadencs que promou la solidaritat amb grups a Mèxic, Amèrica Central i Àsia.

L'organització va començar amb l'objectiu d'estudiar el particular fenomen de la maquila, fàbriques que exporten per a altres països. Inicia el seu treball a Mèxic i s'expandeix per l'Amèrica Central, les zones franques i els parcs industrials. Des de 1995 enfoca la seva feina cap a les grans marques.

Aquesta organització compta amb una petita plantilla: un equip de quatre persones que hi treballen a temps complet i tres persones més que ho fan a temps parcial. Té un secretariat del grup d'acció i col·labora amb diferents sindicats, amb ONG i amb esglésies cristianes.

En una economia global és essencial que grups del Nord i del Sud treballin junts per una feina digna. Aquest és un dels principis que sustenten el mètode de treball de Maquila Solidarity Network.

Font: Maquila Solidarity Network.

Bob –així és com s'estima més que li diguin– és un canadenc afable i molt eloqüent en les seves explicacions. Em fa gràcia veure que s'està començant a posar morè a causa de l'aire de la Mediterrània, tot i que tendeix més a aquell vermell que de seguida reconeixem en els estrangers que vénen de latituds més septentrionals que les nostres... però ben aviat ens centrem en l'entrevista.

- A què s'enfronten els treballadors i les treballadores d'una maquila?

Les condicions a les maquiles es caracteritzen, sovint, per serioses violacions dels drets del treball. Les dones treballen hores extres per a les seves famílies. De vegades, han estat forçades per les fàbriques a fer-se anàlisis d'embaràs i moltes vegades les fan fora si

aquestes anàlisis són positives, perquè la companyia no vol pagar la baixa per maternitat. I si les dones s'organitzen en sindicats reconeguts, les empreses poden arribar a tancar aquelles fàbriques i muntar-les en algun altre lloc... Treballem en això des de fa alguns anys.

- I com està enfocada la vostra feina actual?

El 1995 vam començar a enfocar la feina cap a les marques, les companyies com Gap, Nike, etc. i les pressionàvem perquè es responsabilitzessin de les condicions de treball a les fàbriques que subcontracten. Amb tot, ara mateix també hem començat a desenvolupar més relacions amb grups a l'Àsia.

- A què es deu el vostre interès de treballar amb Amèrica Central i Àsia alhora?

En alguns casos, una mateixa companyia té fàbriques subcontractades a tots dos continents. També hi ha el cas que a l'Amèrica Central molts dels propietaris de les maquiles són de Taiwan, Corea o Hong Kong i produeixen per a les marques americanes, per a Gap, Liz Claiborne, Nike, Reebok, Adidas, etc. És interessant perquè no solament s'ha de fer pressió a les marques, sinó que també s'han de pressionar les mateixes fàbriques

Butlletí de la Campanya Roba Neta. Primer Trimestre 2002. Número 17. A Espanya, la Campanya Roba Neta, d'àmbit europeu, està coordinada per SETEM i compta amb el suport de 65 organitzacions de desenvolupament, socials, sindicals i de consumidors.

Coordinador: Eduard Cantos. Redactors: Paco Martín, Maria del Valle i Elisabet Alguacil. Col·laboradors: Eleni Carballeda i Anna Tort. Disseny i maquetació: Albert Milà i Albert Pérez. Impressió: Serafi, Ind. G. Dipòsit Legal: B-19.406-98 • Núm. exemplars versió català: 1.800 • Núm. exemplars versió castellà: 2.500 • Suscripcions electròniques: 550.

Coordinació general: Bisbe Laguarda, 4 - 08001 BARCELONA - Tel. 93. 441.53.35 - Fax. 93.443.20.69 - E-mail: robaneta@pangea.org - Web: www.ropalimpia.org

Secretaria tècnica: Gaztambide, 50 - 28015 MADRID - Tel. 91. 549.91.28 - Fax. 91.549.95.72

Impressió en paper i tintes ecològiques

manufactureres. Crear connexions entre l'Amèrica Central i l'Àsia significa que ells també poden fer pressió en les companyies, directament als productors a Centreamèrica.

- Com es materialitza la vostra feina?

Fem diverses coses: una feina solidària que dona suport a les organitzacions minoritàries de treballadors i pressió a les companyies que fan servir aquests treballadors, i també als governs de Canadà, de Mèxic, d'Amèrica Central. Fem investigació al Canadà, a les companyies, a les fàbriques. Quan és possible intentem treballar amb les companyies en el desenvolupament del codi de conducta i amb sistemes de monitoratge.

- Poden ser els codis de conducta útils per als treballadors, o no?

Cal veure el codi de conducta des del punt de vista dels treballadors. Nosaltres publiquem revistes en castellà que tracten els codis de conducta en l'àmbit internacional, ja que aquesta informació només es pot publicar en anglès. La majoria de treballadors a Mèxic o de

l'Amèrica Central no n'han sentit a parlar mai. Se suposa que el codi de conducta és per als treballadors, però no el coneixen.

- Aleshores, com veus el futur dels codis de conducta, cap on van?

És difícil de saber... La major part de les companyies el fan servir com un instrument de relacions públiques, per tal que els consumidors creguin que s'està fent alguna cosa. En el moment en què adopten el codi de conducta s'han de fer responsables dels treballadors que fan els seus productes, tot i que no siguin treballadors directes. Una manera de fer-los efectius és el monitoratge; ara bé, qui ho ha de fer? Els treballadors hi tenen un paper molt important. Les estratègies de vigilar que el codi de conducta es compleixi són en discussió continua i altres estratègies també, relacions amb la regulació. Les institucions internacionals haurien de mostrar el seu poder per regular el treball amb un abast internacional.

- Segons tinc entès al mercat canadenc també es produeix alguna mena d'abús...

En la producció de la roba al Canadà també hi ha determinades condicions d'explotació: molta de la producció està feta per dones amb petits contractes i que treballen a casa seva. És un fenomen d'un altre tipus de subcontractació amb dones, en aquest cas, que treballen a casa i en tendes petites.

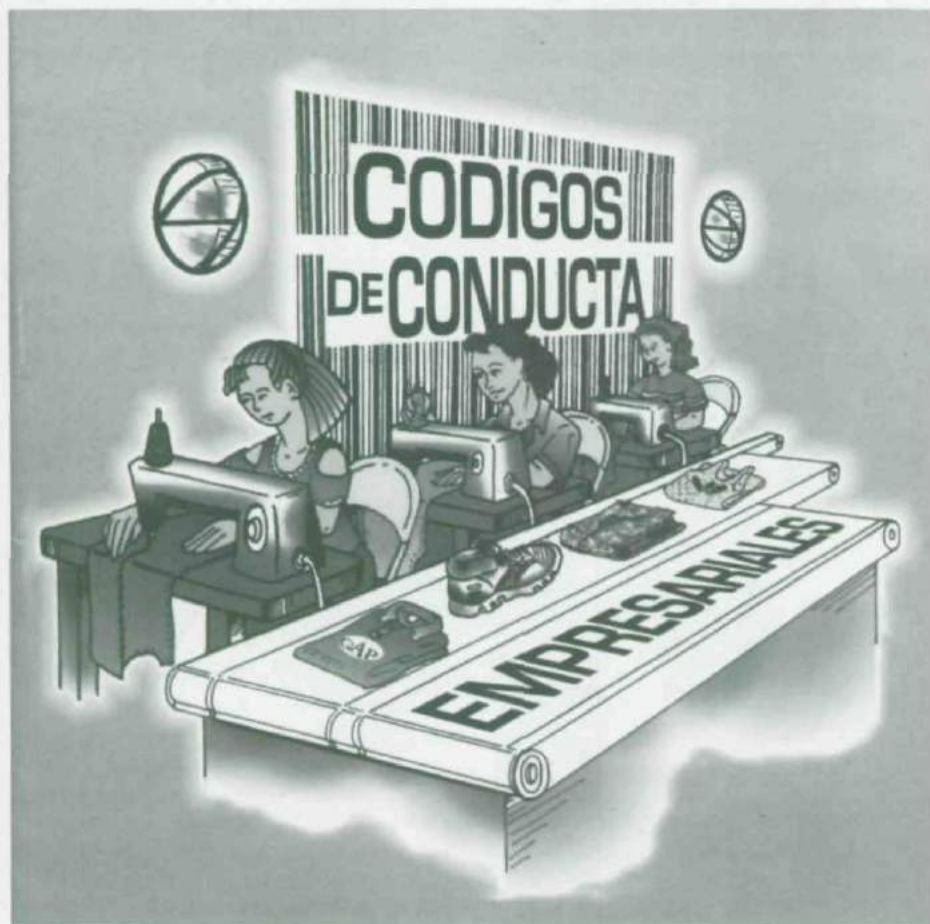
- Creus que els consumidors tenen prou consciència de com treballen i què amaguen les grans marques?

Els consumidors són un punt més de pressió. Les companyies estan molt preocupades per vendre una imatge, un símbol, un nom, però cal promoure el respecte als drets humans. La gent jove al Canadà es comença a fer preguntes, no de si la companyia és dolenta o no, sinó tot un sistema de consum i de venda de productes. Al Canadà, estudiants d'institut organitzen desfilades "alternatives" de moda i critiquen aquests espectacles: presenten unes peces de roba i expliquen que les va fer una dona a El Salvador que va cobrar una misèria, mentre que nosaltres en paguem vint dòlars. És una tècnica popular d'educar sobre el problema. Els joves se n'adonen que les fàbriques usen els seus treballadors i també els consumidors, els quals són manipulats.

- Quines vies de solució té la situació del sector tèxtil?

Creiem que hi ha moltes estratègies que s'han de complementar entre elles. Els codis de conducta són un punt important de pressió, però n'hi ha més: el govern hauria de crear altres formes de regulació que creïn implicacions internacionals.

Cal fer més pressió a les companyies per tal de facilitar l'aprenentatge dels treballadors dels seus drets humans i del treball. I més transparència en els mètodes de verificació i monitoratge per part de les companyies.

Activitats educatives a l'IES El Bonillo

Les accions de la Campanya es continuen multiplicant gràcies a les vostres iniciatives. Fins a la seu ens arriba un correu electrònic de l'Institut d'Ensenyament Secundari El Bonillo, a Albacete, on s'ha fet una campanya ben peculiar.

Primer es va començar a parlar de la Campanya ROBA NETA als alumnes de 4rt. d'ESO a la classe d'Ètica (a la unitat didàctica dedicada al consumisme) i d'Introducció a l'Administració de l'Empresa (a la unitat que tracta de la responsabilitat social, el balanç social i el consum responsable).

Més endavant, i un cop familiaritzats els alumnes amb els termes i els conceptes, es va decidir aprofundir en aquesta qüestió. Aleshores, els alumnes de Societat, Cultura i Religió de 4rt. d'ESO van preparar una petita representació i uns pòsters en què explicaven la Campanya ROBA NETA d'una manera original i divertida.

Font: IES El Bonillo

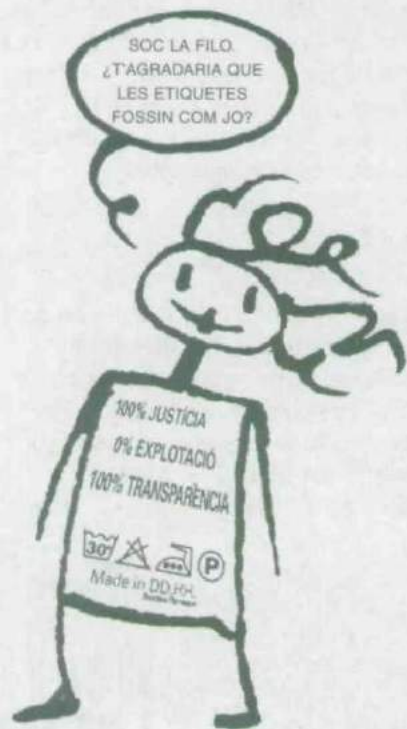

La representació

Així, el vestíbul de l'institut va servir d'escenari per a una senzilla, però efectiva, posada en escena en què una conga, com a instrument musical, i la Filo, com a protagonista, van ser les estrelles de l'espectacle.

Un grup de treballadors explotats, un altre d'empresaris explotadors i un tercer grup de consumidors integraven la resta de l'elenc.

La Filo intenta alliberar un grup de treballadors tancats en una maquila (fictícia) que van dient en veu alta la seva realitat laboral: salaris ínfims, horaris eterns, falta de seguretat laboral, falta de mesures sanitàries, etc. La Filo aprofita els arguments dels treballadors explotats per adreçar-se als empresaris explotadors als

qui acaba avergonyint amb les seves preguntes.

Els empresaris tenen arguments poc creïbles per justificar la seva innocència. La Filo acaba acusant els empresaris explotadors de treure profit de les injustícies. Aquests, en una actitud prepotent, sembla que s'espanten poc de les acusacions de la Filo i no li fan cap cas fins que els diu que n'informarà els consumidors. El grup de consumidors també hi és present. La Filo parla amb ells i els fa saber tot el que poden fer, del poder real que té la compra amb consciència, el consum amb consciència.

Un exemple per imitar

Per a la Campanya ROBA NETA el que s'ha fet a l'Institut d'Ensenyament Secundari El Bonillo, d'Albacete, hauria de ser un exemple del qual ens hauríem de contaminar tots. Animeu-vos. A El Bonillo ens acaben d'ensenyar com ens podem divertir amb consciència.

Signatura de l'acord sobre responsabilitat social i transparència

Després de quasi cinc anys de feina i esforços en la promoció del consum responsable al sector tèxtil, la Campanya Roba Neta cull els seus fruits amb la signatura, el 18 de febrer passat, del primer acord sobre responsabilitat social i transparència amb la Campanya Roba Neta i dues de les empreses espanyoles més importants del sector tèxtil: Mango i Burberry.

La presentació i la signatura de l'acord es van fer a l'Escola d'Enginyers Industrials de Barcelona, de la Universitat Politècnica de Catalunya, amb la presència de personalitats del món empresarial i del sector tèxtil, d'escoles de negocis, d'ONG, polítics, institucions públiques i representants de la Campanya Roba Neta, entre altres.

Va moderar l'acte Romà Puiggermanal, professor d'Economia de la UPC, que va destacar la importància de l'acord com un pas més en la transparència per mostrar les condicions de treball als diferents centres de les dues marques esmentades, en les quals s'han fet unes primeres passes i ara s'institucionalitza amb la signatura. També va expressar la voluntat que l'acte servís per tal que altres empreses en la situació de Mango i Burberry es puguin afegir posteriorment a l'acord sobre responsabilitat social i transparència amb la Campanya Roba Neta.

Per ordre d'intervenció, van parlar els representants de les empreses, Pere Cortés, director de Recursos Humans, en nom de Burberry, que va indicar la importància de l'acord assumit com un acord lligat a l'ètica empresarial que sempre ha seguit l'empresa, però que la Campanya les ha ajudat i sensibilitzat per continuar treballant i organitzar-se. Burberry fa el 7% de la seva producció al Marroc i considera que l'experiència de la Campanya ROBA NETA els pot servir de cara a obrir-se a altres països, per la qual cosa espera que la relació sigui fructífera.

En nom de Mango, Xavier Carbonell, director de Responsabilitat Corporativa, també va destacar la voluntat d'un treball conjunt per actuar i crear un marc de valors ètics fonamentals des de la mateixa activitat empresarial, passant pels drets humans i la responsabilitat social i mediambiental, per això han donat suport a la Campanya ROBA NETA que comparteix uns mateixos objectius.

Eduard Cantos, coordinador de la Campanya

Font: SETEM

Roba Neta, va explicar les passes prèvies a la signatura, que no van ser altres que una primera etapa de denúncia de la problemàtica del Sud i, en segon lloc, la recerca de solucions i alternatives adreçada a millorar "modestament" la situació al sector tèxtil.

En aquest marc, la Campanya ROBA NETA ha desenvolupat l'acció *Made in Drets Humans*, centrada en l'enviament per part dels consumidors de prop de 10.000 postals a les principals marques de roba espanyoles (Mango, Burberry, Grupo Inditex, Adolfo Domínguez i Cortefiel), en què demana transparència quant a les condicions socials en què es fa la producció de les seves peces de roba. Les empreses, en general, van respondre de manera positiva, es va establir un diàleg i una primera aproximació que va cloure amb la proposta de la signatura del document sobre responsabilitat social i transparència que, per motius diversos, només ha estat subscrit per dues empreses.

Com a resultat d'aquesta acció s'ha aconseguit un èxit significatiu amb l'acceptació per part de dues importants empreses del tèxtil,

Mango i Burberry, de continuar col·laborant amb la Campanya ROBA NETA i responsabilitzar-se de les condicions de treball que afecten persones que elaboren roba per a elles. Al mateix temps implica un compromís de transparència per part de les empreses, ja que permeten visites dels responsables de la Campanya ROBA NETA als centres de producció (inicialment al Marroc). Aquest acord representa un avenç en qüestions de responsabilitat social de les empreses al nostre país i obre una línia de treball conjunt empreses-ONG pioner.

El president de SETEM Catalunya, Joan Cortadellas, va felicitar Mango i Burberry per confiar en ells i perquè indirectament animaven l'entitat a continuar endavant en el seu objectiu: educar per a la solidaritat. A continuació els representants de les respectives empreses i de la Campanya ROBA NETA van signar l'acord i van cedir la paraula als assistents, cosa que es va aprofitar per iniciar un interessant col·loqui sobre la responsabilitat social de les empreses i el paper fonamental dels consumidors en tot aquest engranatge.

Guia per al consum responsable (de roba)

A ROBA NETA sempre hem estat molt conscients que comprar amb consciència de vegades no és tan fàcil. La política desinformativa de les grans empreses espanyoles del tèxtil és en bona mesura responsable d'això. En infinitat de casos, gairebé tots, els venedors no saben contestar les preguntes sobre l'origen de la nostra roba o les condicions en què s'ha fabricat.

A la Campanya han arribat molts missatges vostres en què es denuncia aquesta falta d'informació que tenim els consumidors sobre l'origen del que comprem. En aquest context ens sembla que un instrument de reflexió com la *Guia per al consum responsable (de roba)* és completament necessari.

La Guia

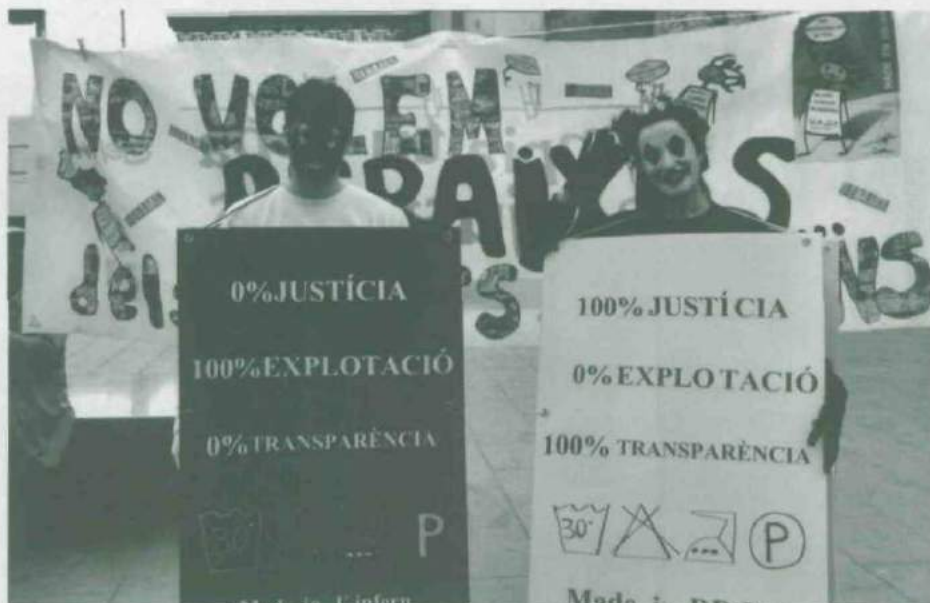
La Guia és un manual de butxaca que pretén contestar aquestes preguntes i plantejar-ne de noves. Així, ens pot ajudar a actuar com a consumidors ambientalment i socialment responsables.

En el cas dels productes tèxtils, la Guia intenta respondre les preguntes del tipus: *en el procés de fabricació, s'han respectat de manera adequada els drets humans de les persones? i té algun efecte negatiu sobre el medi ambient?*

La Guia és el fruit de l'esforç per part de la Campanya ROBA NETA que ha comptat amb la valuosíssima col·laboració del CRIC (Centre d'Investigació i Informació en Consum) i d'Icaria Editorial, sense els quals segurament no s'hagués pogut editar.

La Guia per al consum responsable (de roba), que es va presentar en societat el mes de gener passat en una acció al carrer al centre de la ciutat de Barcelona, compta amb una sèrie d'apartats centrats en l'acte del consum, en els nostres drets i deures com a consumidors i algunes preguntes i respostes sobre el consum responsable. A més a més, compta també amb una valoració de les principals empreses espanyoles del sector tèxtil que tractem a la pàgina següent.

La Guia és a disposició de qualsevol persona a la seu de la Campanya ROBA NETA.

Font: SETEM

Un cas concret

Des de València ens arriba un correu electrònic anomenat De vegades és tan difícil... que il·lustra perfectament la impotència del consumidor que vol saber què compra:

(...) Avui en dia no saps gaire bé quins productes vénen de països explotats. De vegades un pensa que és millor comprar a botigues que no siguin grans superfícies i després es tenen sorpreses importants sobre l'origen de les peces de roba.

La veritat és que també voldria aprendre a tenir un consum més responsable; sóc conscient que malgrat no ser una consumista nata tinc alguns moments de debilitat.

És difícil enfrontar-se a una societat que constantment et repeteix com és d'important anar a la moda i tenir de quasi tot i... T'imposen subtilment com ha de ser el teu cas i amb què el pots vestir i mai no pots repetir res de l'any anterior i, si en fas cas, potser tampoc res d'ahir...

Valoració d'empreses de roba

Un dels punts més destacats de la *Guia per al consum responsable (de roba)* és la part dedicada a valorar i analitzar l'actitud de les principals empreses del sector tèxtil quant al respecte als drets dels seus treballadors i treballadores. Les informacions s'han elaborat a partir de les dades obtingudes des de les nou iniciatives nacionals de la Campanya ROBA NETA a Europa i a partir de les informacions i els contactes facilitats pels mateixos fabricants i distribuïdors de roba més importants al nostre país.

Què s'analitza

La valoració de la Campanya ROBA NETA té en compte els compromisos adquirits per les setze empreses més importants del tèxtil al davant dels consumidors en relació amb les seves polítiques de responsabilitat social i transparència. No es valoren les condicions

socials i laborals de les fàbriques pròpies i subcontractades en què produeixen. Aquesta informació no sempre és accessible i quan ho és varia constantment. En el treball d'investigació es tenen en compte aspectes com els *compromisos de responsabilitat social, la transparència, la informació al consumidor i la seva evolució recent*.

Amb quina finalitat

La valoració de les principals empreses de roba és un instrument d'informació molt útil per al consumidor. Gràcies a ella sabem si l'empresa té un codi de conducta basat en els convenis de l'Organització Internacional del Treball (OIT), si disposa de mecanismes independents que assegurin que el codi de conducta es compleix, si ofereix informació sobre la seva política de responsabilitat social, si està oberta al

diàleg amb la Campanya ROBA NETA, si té una actitud activa i positiva i intenta avançar en la millora dels seus compromisos en matèria de responsabilitat social.

El resultat final

Com sempre, hi ha una mica de tot. La lectura de la valoració sobre les setze principals empreses de roba a l'Estat espanyol demostra que tot i que s'està lluny d'una situació positiva algunes empreses han deixat a entendre un cert canvi, i més val això que no pas res.

A la pàgina web de la Campanya (<http://www.ropalimpia.org>) es pot consultar aquest quadre de valoració i també s'hi podran veure les futures actualitzacions dels diferents treballs d'investigació.

Empreses valorades

ADOLFO DOMINGUEZ

BURBERRY

Carrefour

CORTEFIEL

DECATHLON

H&M

INTERSPORT

Alcampo

MANGO

ZARA

Campanya europea coordinada a Espanya per **Setem**

Amb el suport de:

Entitats adherides a la Campanya Roba Neta a Espanya:

A cova da Terra, Alternativa Solidària-Plenty, Alternativa-3, Amarante, Asoc. Comerç Just i Solidari-Sagunt, Asoc. para la Solidaridad-Sevilla, Asoc. Solidarios-Zamora, Ass. Catalana de Professionals per a la Cooperació, Ass. Vida Sana-Biocultura, Azacán-Serso Castilla y León, BIAIX, Campanya Consumo Responsable-Granada, Centre de Documentació i Museu del Tèxtil de Terrassa, Centre UNESCO de Catalunya, CLAN, Club de Amigos de la UNESCO, Comerç Sense Fronteres, Comisión Interfranciscana de Justicia Paz y Ecología, Comisión JPIC Congregación BV Maria, Comitès Monseñor Oscar Romero, CECU, CRIC, DIDESUR, Entrepobles-Mallorca, Familia Interfranciscana Internacional, FAVB, Federación de Asociaciones de Scouts, Fund. Akwaba, INTERMÓN-OXFAM, Fund. Pau i Solidaritat-CC.OO, Fund. per la Pau, Gazte Herri-Erretereria, GMP Deusto, Grup Tercer Món, INEF (Grupo Deporte y Valores Sociales), ISCOD, JPIC, Justicia y Paz, La Ceiba, Mans Unides, Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi, Món-3, NAHUA, OCSI, S'Altra Senalla, Sabadell Solidari, SCI, Scouts-MSO, Serso Pangea, PROCLADE Bètica, SETEM-Andalucía/Aragón/Euskalherria/La Rioja/Nafarroa y Valencia, Sodepaz-Madrid/Valladolid, Solidaridad Internacional, Solidarios para el Desarrollo, Solidarios Zamora, SOTERMUN, STES (Confederación Sindical de Trabajadores de la Enseñanza), Tot Món, UCE, UGT Catalunya, Utopia, Voluntaris pel Tercer Món, Xarxa Consum Solidari.

Institucions públiques adherides:

Ajuntaments d'Albacete, Badalona, Elx, L'Hospitalet i Matadepera - Consell Insular d'Eivissa i Formentera - Parlament de Catalunya.

ADOLFO DOMINGUEZ

**l'arruga
és
bella**

Adolfo Domínguez sembla que ha aplicat el seu lema a les 1.500 postals que consumidors i consumidores li han fet arribar com a suport a una iniciativa de la Campanya Roba Neta. En aquestes postals se li qüestionen les condicions en què es produeix la roba que la seva marca fabrica a països del Sud.

**Quines garanties ofereix que no es confecciona
en condicions d'explotació?**

La pregunta és encara a l'aire

LA CAMPANYA ROBA NETA NECESSITA DE LA COL·LABORACIÓ DE TOTS I TOTES

La Campanya Roba Neta obté la major part del seu finançament d'una subvenció de la Unió Europea. Però la resta dels fons hem d'aconseguir-los d'altres fonts. Ja saps que aquest butlletí t'arriba de forma gratuïta. És per aquestes dues raons que et proposem una aportació econòmica voluntària. Per a que la Campanya Roba Neta segueixi endavant cal l'ajut de tots i totes.

Donatius al compte corrent de Fund SETEM-Roba Neta: 0075-0002-22-0604512112. Els donatius desgraven un 20% a la teva declaració de renda. Si vols rebre el justificant del teu donatiu, no t'oblidis d'indicar-nos el teu nom i cognoms, adreça, NIF i adjuntar una còpia de la transfèrència.

NETEJA LA ROBA D'INJUSTÍCIES PARTICIPA EN LA CAMPANYA ROBA NETA

Retalla-ho per la línia de punts i envia-ho amb les teves dades a la "Coordinació general de la Campanya ROBA NETA" (Bisbe Laguarda, 4 - 08001 BARCELONA)

Nom i cognoms Entitat

Carrer

Número Pis Porta Codi Postal Població

Telèfon Data de naixement E-mail

- ☐ Vull rebre el butlletí trimestral de la Campanya Roba Neta
- ☐ per correu electrònic (preferible)
- ☐ per correu postal
- ☐ Vull comprar la Guia para el consumo responsable (de ropa). PVP: 3,50 euros.
- ☐ Vull comprar la samarreta de Comerç Just de la Campanya Roba Neta (PVP: 18 euros). Indicar talla (S/M/L):
- ☐ Vull comprar el vídeo "Consumo responsable: una responsabilidad de todos" (PVP: 9 euros).
- ☐ Vull comprar la proposta didàctica per a l'educació en el lleure "Neteja la roba d'injustícies" (PVP: 12 euros)
- ☐ Vull comprar el material pedagògic per a ESO i Batxillerat "La teva roba i els països del Sud" (PVP: 10,50 euros).
- ☐ Vull comprar el llibre "La moda al desnudo" (PVP: 13,20 euros).
- ☐ Vull comprar el llibre "Deshaciendo la madeja" (PVP: 13,80 euros).

Totes les comandes de compra de materials han d'anar acompanyades d'un xec bancari, a nom de Fund. SETEM-Roba Neta.
Tots els preus inclouen l'enviament.

En Tánger, más de 30.000 personas trabajan en talleres ilegales fabricando ropa de marcas españolas muy conocidas por menos de 30 euros al mes y sin ningún tipo de derechos laborales

El amargo rostro de la globalización

Texto **Carla Fibla**
Fotos **Pedro Rojo**

Hariya, Uriá y Hanan, de 15, 16 y 18 años, hace unos días que están buscando otro taller textil donde trabajar. A pesar de que son una parte básica de la economía de su familia, dos de ellas decidieron abandonar el trabajo porque su jefe les pegaba e insultaba, además de no pagarles todas las horas trabajadas, y Hanan ya se está recuperando de una fuerte infección cutánea provocada por el mal estado de una de las telas que debía coser.

Forman parte de una numerosa familia que decidió hace diez años emigrar a Tánger porque en el campo la sequía y las condiciones laborales eran muy malas. No saben leer ni escribir, son conscientes de que su futuro está en esos talleres ilegales ubicados en garajes o plantas bajas de los edificios próximos a las fábricas grandes que confeccionan

ropa para marcas muy conocidas de Francia, Gran Bretaña o España.

"Hay que estar al menos una semana buscando. Te paseas por las puertas de los talleres y preguntas si necesitan a alguien. Una vez dentro sólo quieren que trabajes. Normalmente, al rato de haber empezado, el jefe te llama, te mira y cuando te preguntas cuánto te va a pagar, te dicen que a las que cortan hilos les dan 300 dirhams (30 euros) al mes, pero que si te acuestas con el te dará el doble. Yo le dije que sólo quería trabajar y a la hora del almuerzo la jefa de la cadena de máquinas me dijo que no volviera por la tarde", relata Latifa Talha, colaboradora local de la investigación sobre la responsabilidad de las empresas textiles españolas en las condiciones sociolaborales de estos pequeños talleres, realizada durante un año por la organización no gubernamental Setem en el marco de su campaña Ro-

pa Limpia. Latifa se hizo pasar por una obrera en dos talleres para comprobar que estos lugares carecen de ventilación, que se trabaja durante horas con una luz artificial ínfima y que el trato de los patrones es completamente vejatorio.

Además del contacto personal con las mujeres y niñas que trabajan en los talleres, esta tangerina muy sensibilizada por los problemas sociales de su ciudad tuvo en sus manos las etiquetas de marcas de ropa muy importantes. Entre ellas figura la primera empresa de distribución española, la compañía de confección más importante de nuestro país y alguna de las principales marcas de ropa infantil del mercado español. Tras los resultados obtenidos, Setem ya está pidiendo explicaciones a las empresas implicadas para que asuman su responsabilidad directa o indirecta sobre la situación de estos trabajadores, en su mayoría mujeres y niñas.

El informe de Setem asegura que hay al menos 500 talleres clandestinos en Tánger, en los que trabajan una media de 60 personas. En total, 30.000 obreros desprotegidos legalmente y expuestos a las necesidades del aumento de inversión extranjera en la zona durante los últimos años.

La palabra "niqaba" (sindicato, en árabe) prácticamente no existe en las grandes empresas del textil que subcontratan a los pequeños talleres para servir a tiempo los pedidos de las multinacionales extranjeras, que han logrado un gran abaratamiento de sus costes por el precario precio de la mano de obra marroquí. "La mano de obra es tan barata -según el informe de Setem, se pagan entre 3 y 5 dirhams la hora, entre 0,3 y 0,5 euros- que los patrones pueden repetir la producción con la misma gente si ha habido algún error o devolución, a veces trabajan dos o tres meses y las echan sin cobrar. No están en condiciones de exigir nada porque la mayoría son mujeres y niñas necesitadas, analfabetas, que vienen del campo y que

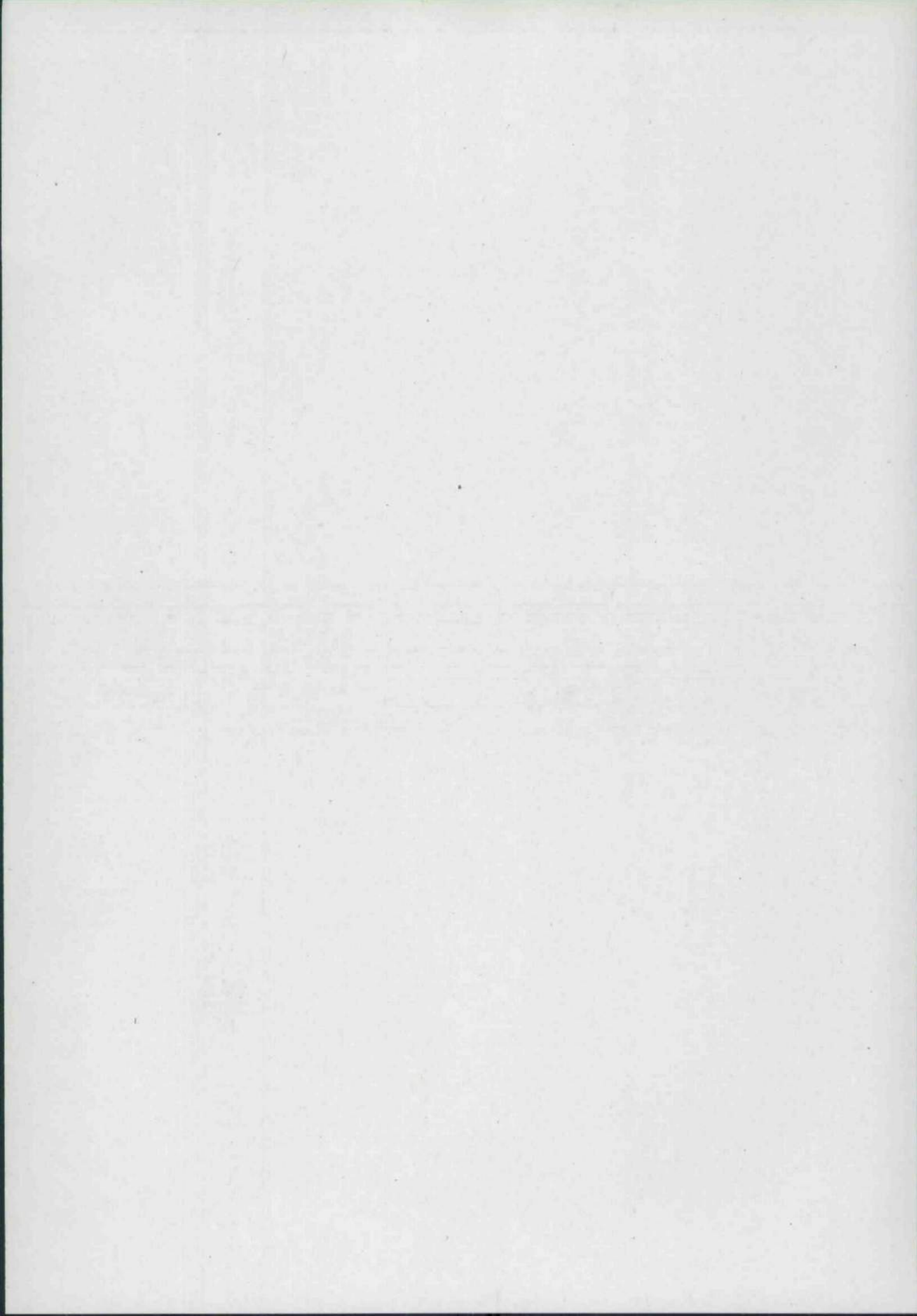
deben mantener a sus padres o a sus maridos", dice Aboubakr El Jamilchi, miembro de la Unión de Trabajadores Marroquíes, una persona muy crítica con las autoridades de su país por haber convertido el sindicalismo -"la defensa de los derechos de los trabajadores", afirma- en un "crimen" que se castiga en el sector incluyendo el nombre del que protesta en una lista negra que garantiza que no volverá a trabajar.

Las inversiones españolas en el sector textil marroquí representan el 37% de las empresas registradas y engloban a un tercio de los trabajadores. Tánger cuenta con una quinta parte de estas empresas y una cuarta parte de la mano de obra.

De los veinte talleres ilegales estudiados por Setem, en doce se producen marcas españolas conocidas. El trabajo de campo consistió en una toma de contacto con patrones de empresas legales en las que se visitó abiertamente el lugar de trabajo, y por otro lado el conocimiento de algunos jefes de pequeños talleres en los que los investigadores se hacían pasar por empresarios para conocer la capacidad de producción y la disponibilidad real del taller. Pero, además, se ha intentado conocer la situación personal que obliga a estas personas a someterse a condiciones laborales en las que sólo hay obligaciones que cumplir.

Explotación

A través de la Asociación del Barrio de Chifaa, los responsables de la investigación organizaron dos encuentros semanales con las mujeres y niñas que iban a los cursos de alfabetización del centro. En esas charlas se logró conocer las situaciones de maltrato, las propuestas de prostitución por parte de los jefes, las dificultades para recibir el importe de todas las horas trabajadas, los problemas de horarios cuando llegaba un pedido urgente que requería que trabajasen por la noche... Todas las preocupaciones diarias con las que cargan y que poco a poco, tímidamente, iban transmitiendo en vo-

En la página de la izquierda, una de las fábricas legales en la que se respetan los derechos de los trabajadores. En esta página, el gerente de la citada fábrica, Francisco Mulero, y una de las trabajadoras. Ariba, Hariya, Uri y Hanan, las jóvenes marroquíes que sí conocen los talleres ilegales

alta a las primeras personas que se han interesado por su situación.

Este estrecho contacto también permitió que de forma natural surgieran esas firmas extranjeras, reconocidas internacionalmente, para las que trabajan. Faltan muchos datos por concretar, sobre todo acerca de la cantidad de producción que puede suponer el trabajo ilegal realizado en estos talleres, pero el estudio da la voz de alarma ante una situación de explotación similar a la que protagonizaron algunas marcas de deporte que confeccionaban su producto en países asiáticos.

Tánger está muy cerca de España, media hora escasa en el barco rápido que cruza a Tarifa. Catorce kilómetros que permiten un abaratamiento del producto final y una capacidad de producción que desde principios de los años noventa está convenciendo a muchos empresarios españoles. De hecho, el 25% de las empresas del sector textil-confección establecidas en Marruecos son de capital total o parcialmente extranjero.

Setem explica en su informe que "seguramente, las grandes marcas españolas detectadas no fabrican mayoritariamente en los talleres clandestinos" pero que "la campaña Ropa Limpia considera grave que en estos momentos se esté haciendo uso de esta práctica con las consecuencias negativas que ello conlleva. Se debe solucionar: las empresas deben responsabilizarse".

Sin contrato laboral, con la posibilidad sólo a veces de llegar a un acuerdo verbal sobre el dinero que se recibirá por hora trabajada, los empleados deben ser extremadamente discretos y preocuparse sólo de su trabajo. En la tabla de tareas que presenta el informe se asegura que una persona que cose es la mejor remunerada, con hasta 9 dirhams (0,9 euros) la hora (la media suele ser 7 dirhams, 0,7 euros, la hora) y los que planchan y cortan hilos cobran entre 3 y 5 dirhams (0,3 y 0,5 euros) la hora. El salario mínimo establecido en Marruecos por

ley es de 8,77 dirhams (0,9 euros) la hora. Carecen de seguridad social o, cuando se la ofrecen, se la descuentan automáticamente del sueldo. Las enfermedades o el embarazo no están permitidos; los días no trabajados se descuentan del salario mensual en el primer caso, y se pierde inmediatamente el puesto en el segundo.

"Hay gerentes que de las grandes empresas se han pasado a la subcontratación porque obtienen más beneficios. Todas las compañías grandes que trabajan en Tánger utilizan las subcontratación, que se ha convertido en un componente esencial de su cadena de producción para ser competitivos", comenta el sindicalista El Jamilchi. Y añade con impactante pesadumbre: "No tienen problemas de seguridad, sindical o de gestión. Todo está hecho. Les dan el modelo y el material, lo hacen, si se equivocan lo repiten. Fijan las fechas y se imponen de forma ignorante a sus empleados". Los pequeños talleres están obligados a entenderse con las grandes empresas porque no tienen capacidad para tratar directamente con la marca que producir, ni tienen infraestructura para exportar ellos mismos. "No se puede analizar de forma separada a la empresa que negocia con las marcas españolas del garaje clandestino donde se confecciona parte del pedido. De hecho, esta última es la forma de explotación más interesante desde todos los puntos de vista, tanto para el que encarga el trabajo como para el que subcontrata a los garajes taller", concluye.

El éxodo rural descontrolado que recogen los últimos informes de Naciones Unidas sobre la pobreza del país es uno de los principales motivos por los que gran parte de los inmigrantes que llegan a Tánger recurren a los talleres. Durante los meses en los que malviven, pasando de un taller a otro, dependiendo de si les pagan o les maltratan, intentan reunir algo de dinero para probar suerte en una patera y cruzar a España. Muchos ya son conscientes de

Rentabilidad con derechos

Al contrario de lo que descubre la investigación de Setem, algunas empresas españolas han logrado crear un ritmo de trabajo en el que se respetan los derechos de los trabajadores a la vez que se satisfacen las expectativas que busca el empresario español en Marruecos.

Francisco Mulero es el gerente de Confecciones Catalanas, una empresa con 500 trabajadores que confecciona prendas en las fábricas de Asilah (a 40 kilómetros de Tánger) y del polígono de la ciudad nortea. Tienen una producción semanal de 25.000 prendas, cifra que según este empresario se ha flogrado con trabajo intenso durante los últimos seis años.

"Desde que llegamos a Marruecos no hemos parado de trabajar. Recibimos el modelo y aquí se hace todo el proceso. Salen con su etiqueta y embolsadas para ir a la tienda", comenta Mulero mientras explica que le gustaría disponer de más espacio porque las condiciones no son totalmente las que cree en que se debe trabajar. Sus empleados trabajan 9 horas de lunes a viernes y 5 los sábados. Cobran al menos el salario mínimo -"algunos hasta 11 dirhams (1,1 euros) la hora"-, y disfrutan de cinco semanas de vacaciones al año. Las dificultades de adaptación a la forma y ritmo de trabajar de los obreros se solventan en el primer año. Luego es importante la formación: "Al 70% de mis trabajadores les enseñé yo mismo a utilizar las máquinas", comenta orgulloso y consciente de que ese es uno de los grandes problemas del textil en Tánger.

Los talleres clandestinos son una "mafia", porque no es fácil tener la tarjeta de exportación, y esto fomenta que se trabaje para terceros. "Nosotros no damos nada a nadie. Las condiciones de trabajo de esos lugares son terribles."

que el paraíso que muestra la televisión no es real, pero también están convencidos de que al otro lado del Estrecho pueden tener la suerte de encontrar un trabajo, y poco a poco, alcanzar una vida digna. Pero la dinámica viciada de los talleres clandestinos se ha convertido para los que tienen la responsabilidad de mantener a sus familias o tienen miedo de jugarse la vida cruzando el mar en una rutina asumida.

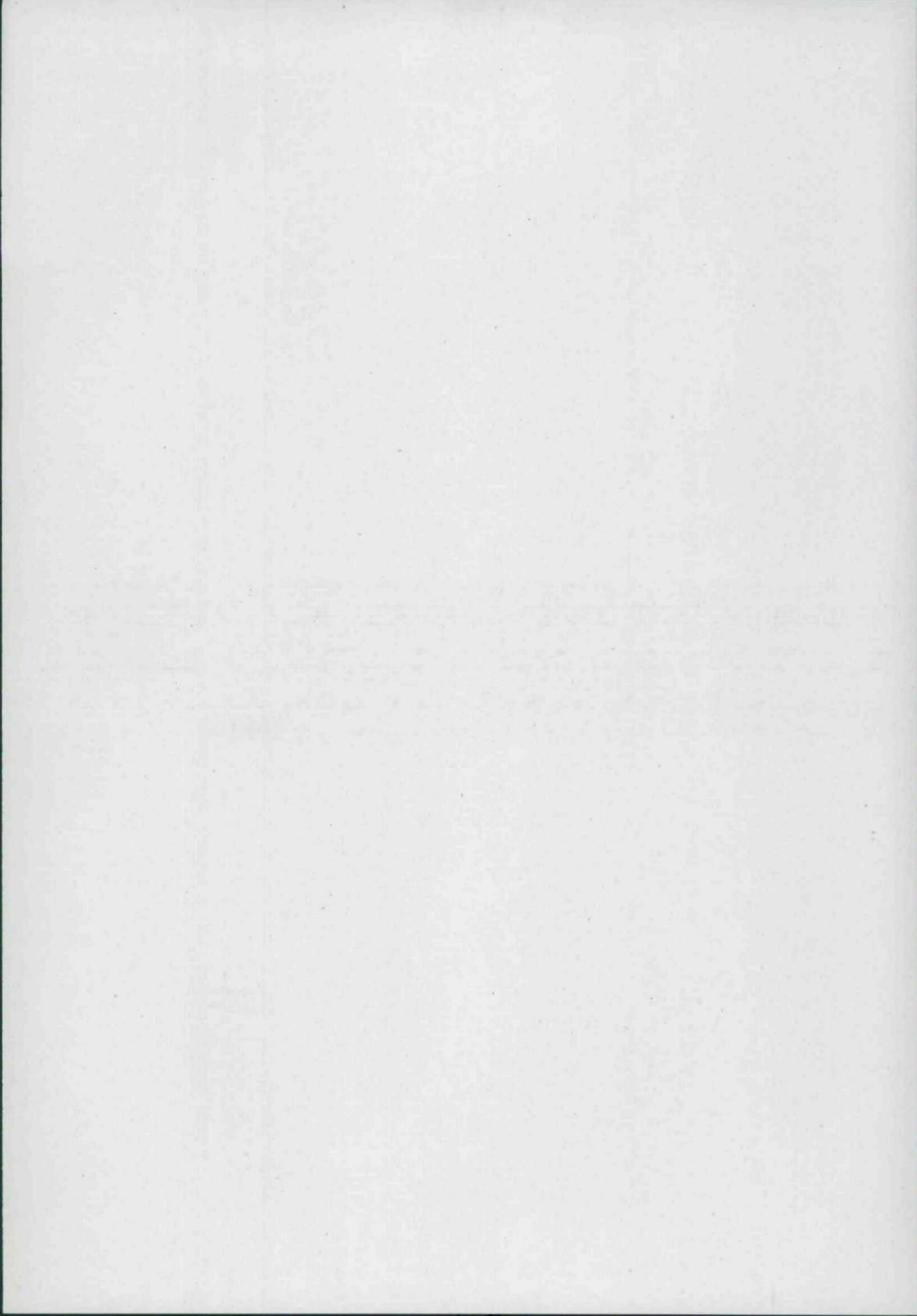
En Beir Chifa, un barrio popular que cuenta con 76.000 habitantes, la asociación que ha servido de base para conocer las dificultades de las obreras de los talleres lleva tiempo intentando llamar la atención de las organizaciones internacionales. Denuncian la explotación infantil de los talleres y explican con detalle los programas que con éxito han desarrollado en sus instalaciones para dar una formación mínima a las mujeres que al menos les permita pasar de la categoría inferior -cortar hilos y planchar- a la de coser, en la que pueden llegar a cobrar el salario mínimo del país.

Muy cerca de la plaza de toros del centro de Tánger, abandonada desde hace años, está el barrio en el que viven Hariya, Uri y Hanan junto con el resto de su familia. Las calles de barro parecen sacadas de la montaña en la que la gente de esta zona de inmigrantes marroquíes ha construido sus casas. Está anocheciendo y una de las hermanas va a buscar un candil de gas; por ahora los cables de electricidad programados para una bombilla son sólo un adorno. En estas viviendas se vive con lo mínimo. Tras escuchar los relatos directos y sencillos de estas niñas al preguntarles por su trabajo en los talleres clandestinos, les pedimos que nos digan en qué les gustaría trabajar cuando crezcan. Tras un rato de reflexión, muy serias, Hanan dice que le gustaría hacer sus propios diseños y una tienda donde venderlos y Hariya se conformaría con que le enseñaran a coser con máquina para trabajar en una fábrica grande en lugar de en los garajes.

Muchos malviven de lo que les pagan en los talleres ilegales e intentan reunir el dinero para llegar a España en patera

No tienen seguridad social, a los enfermos les descuentan los días no trabajados y las embarazadas son despedidas

La mano de obra es tan barata que los patronos pueden repetir la producción si hay algún error o devolución

canalsolidario.org

Las convicciones son esperanza:
Bertold Brecht

Inicio

Noticias

Directorio ONG

Bolsa de Trabajo

Agenda

Foro

Formación

Librería

Tablón Anuncios

Enlaces

Chat

Entrevist@s

¿Quiénes somos?

Contáctanos

Ong de la semana

SAUCE

Calendario

 Noticias

Ropa Limpia

Setem denuncia a tres empresas españolas de subcontratar talleres ilegales marroquíes

Centenares de personas en Tánger (Marruecos) trabajan en talleres clandestinos subcontratados por empresas textiles españolas. La ONG Setem insta a estas compañías a mejorar la situación laboral de sus trabajadores.

Canal Solidario Catalunya

La legislación vigente en Marruecos establece como edad mínima para trabajar los 12 años, limita la jornada laboral a ocho horas diarias, reconoce a los trabajadores el derecho a agruparse en sindicatos y obliga a los empresarios a afiliarse a sus empleados asalariados a la Caja Nacional de la Seguridad Social. Pero estas condiciones no se dan en centenares de talleres que funcionan de manera clandestina y explotan a sus trabajadores, la mayor parte mujeres y jóvenes. En Tánger existen por lo menos unas 500 empresas de estas características, muchas de las cuales se dedican al sector textil y están subcontratadas por empresas españolas.

En esta línea, un estudio realizado por Setem, dentro de su campaña Ropa Limpia, alerta de que las compañías Inditex, Mayoral y El Corte Inglés han subcontratado "de manera consciente o no" los servicios de estos talleres ilegales. El informe, que se realizó en dos etapas entre marzo de 2001 y marzo de este año, analiza la situación de 20 talleres clandestinos de Tánger y presenta entrevistas a obreros y obreras, a empresarios de fábricas legales y de talleres informales y a personalidades de diversas instituciones. Del total de los 20 talleres investigados, el 60% (12 instalaciones) producían o habían producido para marcas españolas conocidas.

"Es posible que Inditex, Mayoral y El Corte Inglés no fabriquen mayoritariamente en estos talleres pero consideramos grave que hagan uso de esta práctica", afirma el director de Setem Catalunya, Toni Codina, que señala que los resultados del estudio "sólo son la punta del iceberg". Según Codina, estas empresas textiles españolas son "corresponsables" de los efectos del actual proceso de globalización, por lo que las insta a que asuman "su responsabilidad", pongan en marcha "políticas de responsabilidad social" y "atendan los llamamientos de la campaña Ropa Limpia en la búsqueda de una solución".

En principio, Setem ha denunciado las actuaciones de Mayoral, El Corte Inglés e Inditex, aunque ha alertado de que el número de compañías españolas que subcontratan talleres ilegales en Marruecos asciende a siete. Estas empresas contratarían los servicios de los talleres informales de manera puntual, por lo que la ONG ha afirmado que continuará investigando.

En la actualidad, las empresas españolas están presentes en Marruecos a través de sedes propias legales en el territorio, mediante talleres marroquíes legales y por la subcontratación de talleres clandestinos. Estos centros suelen emplear unas 60 personas, sobre todo mujeres y adolescentes a partir de 12 años. "Muchas de estas jóvenes son analfabetas, proceden del medio rural, llegan con nuevas perspectivas y son forzadas a trabajar para ayudar a sus familias", explica el miembro de la ejecutiva regional de Tánger de la Unión Marroquí del Trabajo, Aboubakr El Khamlichi. "Buena parte de estas jóvenes empieza trabajando en estos talleres y termina en la prostitución."

Además, los empleados trabajan en "lugares sin ventanas ni ventilación, sin espacio para moverse, durante más de 10 horas al día y en situación de explotación y acoso" laboral e incluso sexual, añade El Khamlichi.

Según el informe, toda la ropa confeccionada en los talleres informales se exporta a países europeos, entre los que destacan Francia, Inglaterra, Alemania y España. El 37% de las empresas censadas en Marruecos presentan capital extranjero y emplean a un tercio del total de los trabajadores. Tánger alberga a una quinta parte de esas empresas y a una cuarta parte de la mano de obra.

El estudio realizado por la campaña Ropa Limpia con el apoyo de la Fundación Jaume Bofill se enmarca dentro de una campaña internacional que opera en un total de nueve países europeos, en colaboración

enviar | imprimir | inicio

con mas de una treintena de organizaciones locales latinoamericanas, asiaticas y africanas. La iniciativa pretende mejorar las condiciones sociolaborales de los ciudadanos del Sur y sensibilizar y fomentar el consumo responsable en los países occidentales. Hasta la fecha, la campaña española – liderada por Setem junto a otras 60 entidades sociales – ha conseguido respuestas positivas por parte de algunas empresas como Mango, Burberry y Cortefiel.

Empresas europeas responsables

Por otro lado, junto a las organizaciones Economistas Sin Fronteras, Intermón Oxfam y Amnistía Internacional, Setem ha instado al Gobierno español, como presidente de turno de la Unión europea (UE), a hacer de la Responsabilidad Social corporativa "una práctica cotidiana" de las empresas europeas, es decir, a promover el interés de las empresas en los ámbitos social y medioambiental.

En esta línea, las obligaciones y responsabilidades de las empresas deberían hacer referencia a los derechos humanos, así como incluir "expresamente" los derechos laborales básicos, la prohibición de la tortura y los malos tratos, el derecho de los empleados a la privacidad, la libertad religiosa y la no contratación de mano de obra infantil. Para ello, Setem propone al Gobierno la celebración de varias jornadas en las que representantes empresariales, de fundaciones, universidades y consumidores expongan sus experiencias sobre Responsabilidad Social Corporativa.

Más información:

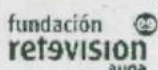
Campaña Ropa Limpia

@Canal Solidario 2002

VOLVER ►

¿Canal Solidario entre tus Favoritos?
¿...como página de inicio?

© Canal Solidario. Pº Castellana, 210. 4º. 28046 Madrid, España.
Tel. (34) 91 350 63 65. Fax. (34) 91 345 12 30. canalsolidario@fchandra.com

Patrocinado por: fundación
retlevision
auna

Gracias a **Microsoft** por su colaboración

Segell

Campanya ROBA Neta

CAMPAÑA ROPA LIMPIA
ARROPA GARBIA KAMPAINA
CAMPANA ROUPA LIMPA

Coordinació General
Bisbe Laguarda, 4
08001 BARCELONA

"Fàbriques de la Suor"

La roba que portem la confeccionen treballadors i treballadores del Tercer Món en condicions, generalment, lamentables.

Amb la globalització s'ha reduït el cost econòmic de la producció, però el cost humà és més car.

Sóc la Filo.
T'agradaria
que les etiquetes
fossin como jo?

Treball sí, però amb dignitat

La Campanya ROBA NETA promou un comerç basat en el respecte a la persona i s'oposa a aquell que explota milions de treballadors, especialment a milers de dones, les més marginades del sector tèxtil.

La Campanya **ROBA NETA** en acció

Aposta pel CONSUM RESPONSABLE

Podem exigir productes fabricats en condicions decents i plantejar-nos si necessitem tot el que consumim.

Aposta per la INFORMACIÓ

Els consumidors i consumidores podem qüestionar i condicionar les pràctiques de les empreses. Hi tenim dret.

Aposta per l'ETIQUETA SOCIAL

Que garanteixi l'adopció de codis de conducta i una política de responsabilitat social per part de les empreses.

LEAN CLOTHES CAMPAIGN INTERNATIONAL MEETING
BARCELONA, 7th - 11th MARCH 2001

don't do it. NIKE
APATILLAS SIN TARAS SOCIALES

10500 POSTALES
La fecha 17/3/2001

NETEGEM
LA ROBA
D'INJUSTÍCIES

Coordina:
Setem

Amb el suport de:

Campanya ROBA Neta

www.ropalimpia.org